

VASÁRNAP

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES CSALÁDI LAP.

FELELŐS SZERKESZTŐ:
TÓTHFALUSI JÓZSEF,
ev. ref. lelkész.
TÁRS SZERKESZTŐ:
PAÁL GUSZTÁV,
ev. ref. koll. tanár.

KIADJA:
Az Erdélyi Ref. Egyházkerület
„Egyházi Ertekezlete“

Szerkesztőség és kiadóhivatal
hová a lapba szánt kéziratok
— reklamációk és —
előfizetési pénzek küldendők
— Maros-Vásárhely. —
Szentgyörgy-utca 9. szám.
— ev. ref. lelkészi lakás. —

Megjelenik:
minden vasárnap egy iven.
ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre . 4 kor. Negyedévre 1 kor
Fél évre . 2 kor. Egy szám ára 10 fill.

A keresztyén ember munkája

Munka. Álljunk meg e szónál és vizsgáljuk meg ennek értelmét és jelentését, mert az kell legyen a mi célunk, hogy a munkát, mint kötelességet és mint előjogot állítsuk a hívő keresztyén ember elé.

A bibliai eset előtt számos feladata volt az embernek, — uralkodni e földön, művelni a paradicsomkertet és azt megőrizni. Elvégezhette-e ezeket anélkül, hogy ne dolgozzék? Az első bűnbüntetése igaz, hogy az volt, hogy az elátkozott földön, arcának veritékével kellett dolgoznia, de a gyönyörtadó, szabad és önkéntes munka azelőtt is létezett. Csak a pogányság volt az a mely megvetette a munkát. P. o. Plátó nagyon lenézte azokat az embereket, a kiket a mindennapi kenyérkereset gondja megakadályozott abban, hogy magukat kizárólag barátaik társaságának, vagy az államügyeknek szentelhessék.

A keresztyénség teljesen megváltoztatta ezt a ferde nézetet. Jézus maga is munkás volt. Egészen a harmincadik évig segített Józsefnek műhelyében. Az apostolok is kézimunkával foglalatostkodtak. Az evangélium munkás népeket teremtett, kik között az előjárók is büszkeségüknek tartják, hogy dolgozzanak. Mert nagyoknak és kicsinyeknek egyaránt szól Pál apostolnak eme mondása: „A kinem dolgozik ne is egyék.“

Igaz, hogy nagyon különböző munkák vannak ezen a világon. Éppen azért nem igazság csak azokat nevezni munkásoknak a kik kezük munkájára vannak utalva. Ez a szabálytalan elnevezés veszedelmes is, mert táplálja azt a végzetes előítéletet, mely szerint az ugynevezett uri osztálynak nincs egyéb dolga minthogy megegye a munkásosztály által szerzett kenyeret. Hála Istennek ez nem igaz. És hogy hozzá járulj te is ennek az irigységgel és gyűlöléssel teljes előítéletnek lerombolásához tartsd te is dicsőségednek, hogy munkás lehetsz.

Azt kérdeed minő munkát teljesíts?

Nézz Jézusra. Az ő követőjének hivatása, hogy másoknak szolgáljon. Jobban szeretnéd, ha neked szolgálnak? Ismét mondom: Nézz Jézusra! Saját elhatározásából mint egyszerű szolga járt e földön. Felebarátunknak szolgálni — az ő példáján — jogcim a lelki nemességre.

A férfit inkább a házon kívüli szolgálatok: az egyház, az állam, a hivatás iránt való kötelességek illetik meg, a nőt a házi tűzhely körül, a család belsejében előforduló számos és nélkülözhetlen szolgálat.

Az élet sokféle, sokképen igénybe vehet. De eredményt csak úgy tudsz felmutatni, ha a hová munkába állsz, ott becsülettel meg is maradsz. Az ide-oda kapkodó soha semmi eredményt fel

nem mutathat. A kötelesség teljesítése: engedelmesség Isten parancsával szemben.

Azért, ha egyszer felismered a te kötelességedet és élethivatásodat, maradj hű hozzá. S mint munkás, ne engedd eltántorítani magadat attól senki által. Ne emelj kifogásokat itt is, ott is. Soha ne mond, hogy te csak erre vagy arra vállalkoztál s hogy egyébire nem. Nem emberekkel állunk csak szemben, akikért dolgozol s akiknek szolgálatsz, hanem Istennel, — akinek sohasem szolgálhatsz eleget. Főadataidhoz sohasem a szerződés rideg pontjai kellenek, hanem a szeretetnek vegnélküli támasza.

És hűséggel párosítsd a pontosságot. Jézus is azt mondja: „Aki hív a kevesen sokan is hív az.“ Ezért a pontosságnak egyik főalkatrésze az órának és a perceknek is számbavétele. Valami dolgozni lenne d. u. 4 órakor. Te azt jól tudod, és mégis késve érkezel oda, ahol pedig várnak. Megérkezel félőtkor s így szólsz: „Nagyon sajnálom, de nem jöhöttem korábban.“ Lehet, hogy igazad volt, de azért hallgassd meg, hogy mit mondott Washington titkárának, aki egyszer elkésését azzal mentegette, hogy késett az órája. „Abban az esetben vagy önnek kell más órát szereznie, vagy nekem más titkárt.“

Ezen kívül még a lelkiismeretességgel pontosságot ajánlom figyelmedbe, mert az vezet rá a rendszeretetre.

A rendszeretet. Aki az ellen vét, az az időt pazarolja, pedig az idő megbecsülhetetlen értékű.

Ismered azt a mondást: „Az idő pénz?“ Ez igaz, de csak részben, mert az idő sokkal drágább mint a pénz. Az elveszett pénzt még lehet pótolni, de az elvesztegetett időt soha.

Azért fektessen mindig súlyt a keresztyén ember arra is, hogy az idejét helyesen ossza be. Időnkét két felé kell osszuk — a tulajdonképeni munkaidőre s a nyugalom idejére.

Tehát ismét a munka. A mit elvégezhetsz ma, ne halaszd holnapra. Ezt kevés kivétellel meg kell tartani. Csak a haragot halaszd el holnapra. Így legalább lesz időd megbékülni. És egyik dolgot végezd a másik után. Sohasem feledem el egy kereskedő mélyértelmű szavait, melyeket egyik segédjéhez intézett: „csak lassan, de rendszeren, hogy hamarabb végezhessünk.“

De szólok a pihenésről és üdülésről is Ta-

nulld meg, hogy a pihenés sem szabad, hogy idővesztegetés lesz.

A szellemi munkával foglalkozó ember kertje művelésében — a kertész ujságot olvasásban keres üdülést. A pap elhagyja szobáját s pár óra sétát enged magának. A földmives leül háza elé s úgy gyönyörködik családjában.

Ám vannak, akik másként pihennek. Kávéházban, kártya, ital, muzsikaszó közben. De vajon ilyenkor pihennek az illetők? Tudnod kell, hogy ez még szánandóbb, emésztőbb és ártalmasabb, mint a legnehezebb erőt-meghaladó munka. Nézd azt a részegest és kártyást. Örökké, úgy néznek ki, mintha az éjjel labdázta volna velük.

Az az egészséges pihenés, vagy szorakozás, midőn lerázva a mindennapi munkát, nyugalom idejét felebarátaink felvidítésára szenteljük. Igazi pihenés az Istennel való foglalkozási órái, mikor templomba megyünk és bibliáinkat olvasgatjuk. Ez aztán a nyugalom, pihenés a szó legszebb értelmében

Ember vagy? Keresztyén vagy? Akkor hallgassd meg e szót. Egy jó könyvben olvastam ezeket a keresztyén ember munkájáról. Kérlek kedves olvasóm, hallgassd meg . . . Tartsd meg!

Petőfi hitvilága.

Irta: S. Váradi Albert.

III.

A szeretetet át kell ruházni a családra is és főképp a gyermekekre, mert az olyan szülő, aki elhagyja gyermekét, sohasem számíthat Isten kegyelmére. Az olyan szülőt — hangsúlyozza Petőfi „Egy apához“, című költeményében: —

„ . . . ki elhagyja csak
Egy pillanatra gyermekét,
Örökre elhagyj' azt az ég.“

Kétségbeesni sohasem szabad, mivel ez egyenértékű az istentagadással, hanem hinni kell Istenben, akinek mindnyájunkra van gondja s előbb-utóbb megsegít. A „Bolond Istók“-ban ezt mondja a kétségbeesésről:

„Ez a bűnök koronája,
Minthogy ez nem más,
Mint a legsötétebb
Istentagadás.
A kétségbeesés pokoli hang,
Amely fölkiált az ég:
Nincs tebenned Isten, a kinek
Gondja volna az emberiségre.“

S méltó rá bizonnal,
 Aki ezt kimondja,
 Róla, hogy kezét a
 Jó Isten levonja;
 Mert van a világnak atyja,
 Van egy hű gondviselője,
 Minden ember megláthatja.
 Aki el nem fordul tőle.
 Csak ne legyünk türelmetlenek!
 Neki sok a gyermeke,
 Ne kívánjuk, hogy minket tegyen
 Mindeneknek elibe.
 Itt a törvény: „Várj sorodra,
 És nem vársz hiába;
 Mint a nap, a föld körül, úgy
 Vándorol jósága,
 S nincsen akit elkerülne,
 Ha ma nem jött, eljön holnap...
 Mig az ember boldog nem volt,
 Addig meg nem halhat.“

„Világosságot!“ című költeményében pedig azt hangsúlyozza, hogy hivatásunk nem abban áll, hogy „önnön örömeinknek éljünk,“ hanem, hogy használjunk az emberiségnek. Az igaz, hogy

„... Volt ki más szivéből
 Kiszította a vért
 Saját javára
 És nem lett büntetése!
 ... S volt, ki más javáért
 A vérét kiontá
 Saját szivéből
 S nem lett jutalma!
 De mindegy; aki áldozatnak
 Od'adja életét,
 Ezt nem díjért teszi,
 De hogy használjon társinak.
 S használ-e vagy sem?
 A kérdések kérdése ez,
 És nem a „lenni vagy nem lenni?“

„Az általános boldogság kora, amelyre a jók törekednek“ azonban még nem érkezett el. És lehet, hogy az a „milliom érdek,“ amit mi boldogságnak nevezünk:

„Ez mind egyes sugára csak
 Egy új napnak mely a láthatáron
 Túl van, de egykor feljövend.“

Ha ez megtörténnék: „lenne a világnak célja, a mely felé folyton-folyvást emelkednék, amig előbbutóbb elérné!“ De ott van a borzasztó sejtelem:

„... Hátha úgy vagyunk,
 Mint a fa, mely virágozik
 És elvirít,
 Mint a hullám, a mely dagad
 Aztán lesímul,
 Mint a kő, amelyet fölhajítanak
 Aztán le hull,

Mint a vándor, ki hegyre mászik,
 S ha a tetőt elérte
 Ismét leballag,
 S ez így tart mindörökké:
 Föl és alá, föl és alá...“

Ilyen képet nyújt a vizsgálónak a Petőfi hitvilága. S én úgy hiszem, nem csalódtam akkor, amidőn — egy rövid felolvasás szűk korlátai között, — ezt az utat választottam magamnak a Petőfi hitvilágához: hogy gyümölcseiből ítéltem meg a fát, s a költőnek munkáiból, ezen önvallomásaiból, lelkének ezen önkénytelen megnyilatkozásaiból akartam megfigyelni, megismerni azon eszméket, a melyek e nagy szellemet foglalkoztatták; a reflexiókat, a melyeket lelkében a külvilág szemlélete és ennek kapcsán a különböző benyomások szültek; a hangulatok, érzések sokszínű árnyalatait; a szenvedélyek viharát; bánatának és örömeinek megnyilatkozásait; a jövőbe látó sejtelmeket; szóval összes jellemző sajátosságait e mélységes léleknek, a mely mintegy önmagát rajzolja le e költeményekben, örök tanulsággul mindazoknak, akik az emberi lélek titkait kutatják.

Ezek domborítják ki igazán a költő valódi egyéniségét; a belsőt, az örökemberit, a mely — bár sokszor rejtve marad az emberi külső alatt, — mégis a fogalom lényegéhez tartozik, mert egyoldalú és igazságtalan lenne az egyéniség fogalmát csupán a külső ténykedésekből és körülményekből meghatározni.

Teljes és helyes ismeretet csakis így nyerhetünk Petőfiről és alakja csak akkor fog tisztán, a maga egész tökéletességében előttünk állani, mint egyéniség, melyből aztán világosan megláthatjuk, hogy bizony ő nem volt hitetlen ember, — mint azt róla, az őt csak felületesen ismerők és csak felületesen, egyoldalulag bírálók mondják, — hanem igenis, vallásos, istenfélő ember volt.

Nóha távol áll attól, hogy a „vallásos költő“ elnevezést igényelje magának, de lelkében érzi az Istent, és mint költő: prófétájának tartja magát. Ezért hisz oly rendetlenül; ezért tud oly gyermeki bizalommal megnyugodni Isten rendelkezéseiben és köti az ő szent akaratához jövőjét. Szendvései közepette a legnagyobb bizalommal kél szivében a megnyugtató vigasz:

„Él az Isten, aki annyi bánatért
 Tán megadja akkor a várt pályabért.“¹⁾

Ez az oka, hogy látnoki erejű kijelentéseiben oly meggyőződéssel és közvetlenséggel nyilatkozik, mint aki tudja, hogy a „rezgő húrok énekében“ Isten maga beszél. S ennek következtében nem félelemmel, hanem szeretettel fordul hozzá, mint fiú az édes atyjához, s jóságával sem él vissza, hogy mindent tőle várjon, hanem ő maga is elköveti az emberileg lehető azon célok elérésére, amelyeket erkölcsi érzéke jöknak és nemeseknek ítél.

¹⁾ „K. Vilmos barátomhoz.“

S aki ezek után is azt meri mondani, hogy Petőfi vallástalan ember volt, az azok közé tartozik, akiről a Biblia így szól: „hallván nem hallanak s látván nem látnak!“

Tévednek! mert:

„E kebelben . . . egy világ vala,
Melynek napjaul a hit lángola,
A drága hit!“ („Végszó * * *-hoz.“)
(Vége.)

Szeressétek az Istent jó kedvű adakozás által is.

— Levél a szerkesztőhöz. —

Nagytiszteletű Szerkesztő ur!

Kisgalambfalvi ref. egyházközségünket, egyik közelebbi múlt vasárnapon — a midőn ezen textusról beszéltem: „A jó kedvű adakozót szereti az Isten (2 kor. 9. 7.)“ egy igen szép és kellemes meglepetés érte

Ugyanis, egy Jákob János nevezetű — egy ez előtt 12 évvel (1895. febr. 28.) a görög keleti vallásról áttért hívünk, a templomozás után, ezen szavakkal köszöntött be papiházamba:

„Édes tiszteletes Úr! mivel engem a jó Isten — egy reám nézve nagy — és nevezetes ügyemben annyira megsegített a mennyire nem is reméltem, ezért jó Istenem iránti hálám és az Ur háza iránt, meleg szeretetemtől ösztönözve, egy már régóta tervbe vett és most a tiszteletes ur beszéde következtében megérett akaratomat kívánom megvalósítani. Ide hoztam 100 — száz koronát — azzal a feltétellel, hogy ebből a kevés összegből, valamelyes úrasztali kellékek és templomi énekeskönyvek szereztessenek be: a mint a tiszteletes ur jónak látja!“

Ezen tett fényes bizonyossága annak, hogy az egyszerű földmives-ruha alatt is doboghat nemesen érző szív és lakhatik magasztosan gondolkodó igazi jó lélek.

Hiszen tette ő ezt ama szavak értelmében: „Mi közüllünk senki se éljen csak magának; hanem ha élünk egymásnak élünk (Rom. 14. 7.) És úgy szeressétek egymást, mint én szeretlek titeket. (Ján. 13-14.)“

— Én pedig a mi kedves Jákob János afiát biztosítom „Hogy a jókedvű adakozók fénylenek, mint nap, az Atyának országában, (Máté 13. 43.): mert reájuk szállnak vissza a jótét áldásai; mint az esthajnal fellegeire a lenyugvó nap arany sugárai; melyeknek még a késő unokák is dicsekedve örvendek! . . .

És mint ilyen jó tett — természetesen — köszönetre nem szorult és dicséretet még kevésbé várt, mert hiszen dicséretét önmagában hordja.

Mindazonáltal nem tehetem, hogy úgy a magam, mint presbiteriumom és egyházam nevében is, hálás köszöneteinket ne nyilvánítsam, ezen igazán szép és nemes adományáért: azon óhajításom kíséretében, hogy

soká és hosszason élvezze, jó szívében és nemes lelkében „Hogy a jó kedvű adakozót szereti az Isten“..

Legyen az bő áldása minden szépre és hasznosra töre munkájában!!

Szép példája buzdítson hasson jótetre másokat is!
Kisgalambfalván, 1907. április 16 án.

Jakab Albert s. k.
ref. lelkész.

Isten igéje

„Jöjjön el a te országod!“

Máté VI. 10

Mit kérünk, mikor így imádkozunk „Jöjjön el a te országod?“ Mi gyarló emberek, midőn imánkba foglaljuk ezen kérést „Jöjjön el a te országod,“ kérjük a Mindenható Atyát, hogy közölje velünk bűneink bocsánatát, az ő váltságának áldásait, békéjét és szent Lelke által vezéreljen az üdvesség útjára. Az evangélium hasson át minden szívet, hasson át családot, társadalmat, Isten és az igazság uralkodjék a földön, hogy legyen eltelve mindnyájunknak a szive a boldogsága. Az evangéliumi egyház határai terjedjenek ki; e világ feletti uralom legyen a Krisztus Uralma, és mindnyájan éljünk úgy, mint illik az ő követőihez.

Minden hitetlenség semmisüljön meg; az Igének ellenségei, kik Krisztust megvetik, kik a vallásból csúfot üznek — alázódjanak meg; legyen a föld Isten országa, s a kegyelem országából vigyen bennünket a dicsőség országába, e világ nyomoruságai és bűnei közül a menny boldog állapotába.

Hát még ma is felvethetjük ezt a kérdést? Hát nem jött még el Isten országa? Igaz, hogy az evangéliumot mi közöttünk hirdetik, mégis a nagy világ ismeretlen azzal, azután akik keresztyének, azok közül is igen sokan csak névleg keresztyének, messze vagyunk attól, hogy azok volnának, akiknek kellene lennünk. Távól vagyunk attól is, hogy közöttünk erény igazság, szeretet uralkodnék!

Mennyi tisztátalan szenvedély!

Mennyi képmutatás! Mennyi a konkoly a buza között! Mennyi a bűn, a szenvedés!

Oh! hát ki ne óhajtaná, hogy eljőjjön Isten országa? Ki ne vágyakoznék szentebb, tisztább, boldogabb élet után? Ki ne kívánkoznék a bűnök, kísértések, bajok és harcok ezen világból egy szebb hazába, egy enyhítő forrásnak a vizéhez, hová a bűnök, kísértések nem férközhetnek, hol a bajok és a szenvedések ismeretlenek, hol Isten minden könnyezőt megvigasztal? Hát nézhetjük itt a bűn hatalmaskodását, az ártatlanság elnyomását anélkül, hogy ajkainkra ezen szavak ne jönnének: „Jöjjön el a te országod?“

Oh! hogyha mi ezt óhajítjuk, akkor azon kell lennünk, hogy Krisztus igaz hivei, az evangélium barátai mindinkább szaporodjanak!

Vezessük Jézushoz a gyermekeket, a tévelygőket, kik a bűnök súlyos terhe alatt nyögnek, Isten és reménység nélkül élnek. Segítsük, támogassuk azokat, kik Isten országának terjesztésén munkálnak, gyámolítsuk az egyházakat, az iskolákat, melyekben a tiszta tudomány, a tiszta evangelium hirdettetik.

Ezt a nagy munkát ne hagyjuk csupán az Ige-hirdetőkre. Buzduljunk keresztyén munkálkodásra.

Ez minden keresztyénnek kötelessége. Mindenki tehet valamit.

A sátán mily erővel, milyen fáradhatatlanul dolgozik a világban a világosság, az emberi boldogság ellen, terjesztve a sötétséget, a bűnt és a nyomort?!

Melyik győzzön, a világosság-e vagy a sötétség? Ki legyen az Úr a földön? Isten vagy a sátán?

Emeljük fel a szent zászlót, harcoljunk meg a nemes harcot, mert ha teljes erővel dolgozunk Isten országának eljövételén, akkor eljön Isten országa, a hit, szeretet, testvériség igazság, béke és boldogság hazája.

Zoltáni Pál.

Kegyesség útja.

A Jelenések könyvéből.

XXI. Rész. 7. vers.

„Aki győzedelmes leszén, — aki diadalmas leszén...“ — ezzel végződik mind a 7 levél, mely a kisázsiai egyházakhoz küldetett. Az eszik az Isten paradicsomának közepette álló fának gyümölcséből, — az nem sértetik meg a második haláltól, — az eszik amaz elrejtett mannából, — az nyer hatalmat a pogányokon, — az öltöztetik fehér ruhába, — az leszén oszlop az Isten templomában és az ül az Úr királyi székébe: aki győzedelmes leszén. Az „mindenekkel birni fog...“ Az ígéret, a jutalom, az áldás nem a gyáváké, nem a visszahuzódóké, nem azoké, kik könnyelműen veszik az életet, hanem azoké, akik úgy veszik ezt, amint van — a maga nehézségeivel — és győzedelmeskednek.

Sokan ettől félnek. Az élettől csak szórakoztatást, élvezetet várnak. A munkát kerülik. Sok szülő ama bizonyos „könnyű tanfolyamok“-ra küldi gyermekét, ahol minden megerősítés nélkül szerezhet bizonyítványt, érettségit... És sokan az életben is ilyen „tanfolyamot“ akarnak végigjárni.

Sokan a ker. vallásban azért nem bíznak s a Krisztushoz azért nem közelednek, mert ezzel sem emeltetik le róluk a „teher“. Pedig az élet nem könnyű senkire nézve; nem ezt czélozta az Úr az étellel. Hanem azt, hogy meggyőzzük annak nehézségeit. A természet világában sincs haladás, mozgás surlódás nélkül. Úgy látszik, hogy ez lassítja hátráltatja s megnehezíti az előhaladást; de valósággal ez az egyetlen feltétele annak, hogy mi mozoghatunk. A cél: a surlódás, az akadály legyőzésében áll. A lelki előhaladás,

a tökéletesedés, a Krisztushoz közeledés is csak nehézségeken át történhetik. Nem a tespedőnek, nem annak, aki semmi ellenállásra nem talál, kinek vállát semmiféle kereszt meg nem törte, hanem annak, aki győzedelmes, diadalmas leszén, — annak szól az ígéret: „Istene és ő nékem fiam leszén.“

Takaró Géza.

Add át magad az Urnak.

Moody már egy idő óta szolgált az Urnak, midőn egy alkalommal egy vallásos összejöveten vett részt, ahol a következőket mondotta az Isten szolgálója: „Ha az Isten találna egy olyan embert, aki Neki adna át teljesen, visszavonhatatlanul mindent, akkor a világ csodálkozna a felett, hogy mit tehet az Ur egy ilyen emberi életből.“

Moody beszéli, hogy erről az óráról hazajött, porba borulva az Ur előtt így szólt: „Uram én akarok az az ember lenni, aki Te Néked mindent visszavonhatatlanul ad át!“ És mit tett Isten Moody életéből! Mint használhatta őt fel! Tizezreket vezethetett az Ur Jézushoz és nyert meg az üdvösség számára. Az ő élete igazán egy hatalmas, gyümölcs termő fa volt.

Kedves olvasóm! bárki is légy te, akár férfi vagy nő, ifju vagy idős, nagytudásu vagy kevésbé bölcs, kövesd Moody példáját, adj át mindent az Urnak, Aki tégedet az ő drága vérével váltott meg, tégy le mindent visszavonhatatlanul az Ő lábaihoz, ne tarts meg semmit magadnak, még magadnak sem, és akkor az Úr téged is felhasználhat és dicsőségessé teszi az Ő nevéte te rajtad és általad is.

Egyháztársadalmi élet.

A közhasznu szövetkezetről.

Első tekintetre feltűnést kelthet olvasóink előtt az a körülmény, hogy e rovat alatt a Közhasznu Szövetkezetről szólunk. De ha fontolóra vesszük azt a tényt, hogy e fiatal intézet alapításában és megerősítésében a ref. lelkészi és világi férfainkon kívül egyfelől a többi protestáns hittestvéreink vezetői buzgokodnak, másfelől számot vetnek e szövetkezet céljaival és egyházi érdekeik szempontjából hozott áldozataival — akkor bizonyára érthetőnek találják eljárásunkat és ama kérésünket, hogy felvirágoztatása érdekében igyekezzenek mindenki a lehetőleg minél többet tenni.

Megismerésére a következőket közöljük:

A Közhasznu Szövetkezet 1906. év végével fennállásának ötödik évét is lezárván, ezzel a fordulóponthoz jutott, melyről visszatekintve: tanulságokat állapíthat meg és következtetéseket vonhat le az intézet jövőjét illetően.

Tanulságként azt a tapasztalati tényt állapíthatjuk meg, hogy ámbár kitűzött cél méltánylása lassu lép-tekkel halad előre s a törekvéseit ismerő és lelkesen támogató kisdéd csapatnak még hosszú időn át kell kitartással küzdenie a Közhasznú Szövetkezet létjogosultságak általános elismerése érdekében — mindazonáltal az elmúlt ötödik üzletév folyamán lényegesen növekedett jóbarátai és támogatói száma, még pedig nemcsak az intézet alapítóinak nevezhető ref. papság körében, hanem általában az intelligens magyar társadalom tagjai között.

Való ugyan, hogy a régebben alakult nemzetiségi pénzügyintézetek óriási erejével szemben csak porszemet képez az a pár ezer korona segítség, amelyet eddig évről-évre a magyar református célok javára kiadott, de ha lelkiismeretes kitartással és az erdélyrészi magyar társadalom általános támogatásával, fogja folytatni működését: idővel bizonyára képes lesz, ha nem is teljesen ellensúlyozni, ámde lényegesen gyöngíteni azt a nemzetrontó mnkát, melyet az oláh és szász pénzügyintézetek napról-napra erősödő szervezete éppen a református magyarok által lakott houban kifejt.

Sajnos, hogy a magyar társadalom már 50—60 évvel ezelőtt nem tudott, az akkor alakult nemzetiségi pénzügyintézetekkel szemben a Közhasznú Szövetkezethez hasonló szervezetű intézeteket felállítani s ezekkel teljesen ellensúlyozni azoknak működését, mert akkor ma a magyarság intézetei is ott állának, hogy a nemzeti kultúra helyi erősségeit képező magyar egyházakat és magyar iskolákat százezrekkel segíthetnék és magyar nemzeti alapon szervezett emberszereteti intézeteket tarthatnának fenn, mint teszik ezt a nemzetiségi pénzügyintézetek — s ezeken felül képesek lennének oly kuláns és kedvező feltételek mellett nyújtani jelzálogkölcsöneiket is, mint amazok, t. i. nagyszebeni, segesvári, brassói, medgyesi, stb. szász és oláh bankok, melyek az erdélyi viszonyokkal szemben teljesen elfogult és nemzeti érdeket egyáltalában nem méltányló budapesti nagy jelzálogbankoktól egészen elhódították Erdélyt és már évek óta diadalmasan haladnak magyarországi hódító utjokban is, a Marosmentén vonulván ki egyik érdekcsoport (szebeniek), behálózva az egész alföldet és délvidéket; a Körös völgyén lépve át Erdély határát, a másik csoport (medgyesi), melynek szintén expositurái vannak már Bihar-, Szatmár- és Hajdumegyék területére kiterjedő működési körrel.

* * *

Az alábbiakban közöljük azon adományokat, a melyet a Közhasznú szövetkezet tiszta jövedelméből magyar és ref. közművelődési és közjótékonyági célokra tett

A kolozsvári „Szeretetház“ javára 100 kor. A kolozsvári vakok intézetének 50 kor. A kolozsvári jótékony nőegyletnek 50 kor. A kolozsvári siketnéma in-

tézetnek 50 kor. A kolozsvári Kossuth szoborra 40 kor. A kolozsvári 48 as agg honvédeknek 40 kor. A kolozsvári ref. theologus körnek 40 kor. A kolozsvári rongyos egyletnek 50 kor. A kolozsvári vereskereszt kórház javára 100 kor. A kolozsvári Bethlen Gábor körnek 50 kor. A kolozsvári gyermekmenhelynek 80 kor. A kolozsvári kereskedő társulat betegsegélyző pénzt. 50 kor. A kolozsvári ref. kollegiumban egy szegény tan. felsegélyezésére 50 kor. A kolozsmegyei árvaszék gondozása alatt álló árvák gyámolítására 50 kor. A szamosfalvi ref. egyhk. templomrenov. 100 kor. A „Vasárnap“ c. néplap terjesztésére 60 kor. A brassói magyar jótékony nőegyletnek 50 kor. A magyarköblösi ifjusági egyesületnek 50 kor. A székelyudvarhelyi szegény tanélóknak 100 kor. A patai áll. iskola konviktus javára 100 kor. A görgényi egyházmegyei népdalárdának 100 kor. A marosvásárhelyi ref. lányiskola szeg. tan. 100 kor. A kibédi jótékony nőegyletnek 50 kor. A seprődi leányegyházközségnek 50 kor. Egy szegény theol. ifju segélyezésére 100 kor. A bonchidai ref. egyh. toronyép. alapjára 50 kor. A mérai árva gyermekeknek ruhasegély 50 kor. A rugonfalvi felek. iskola felszerelésére 50 kor. A székelyudvarhelyi ref. lányiskolának 100 kor. A ref. egyházi értekezletnek 50 kor. A buzai ref. paplaképítésére 100 kor. A vajdahunyadi református egyház részére 60 korona. A vajdakamási református egyház részére 50 korona. A homoród-szentmártoni református egyház. templomép. 100 kor. A szászbrétei ref. egyháznak. paplak renov. 200 kor. A rettegi ref. egyháznak orgonaépítésére 100 kor. A Marosvásárhelyt építendő unit. temp. alapjára 20 kor. A désfalvi unitárius egyháznak 50 kor. A haranglábi 50 kor. A fiátfalvi unitárius egyháznak 50 korona. A musnai unitárius egyháznak 50 korona. A magyarsárosi unit. egyháznak 40 kor. A vámosudvarhelyi unit. egyh. 40 kor. Ak isbaconi ref. egyh. templomrenov. 50 kor. A dicsőszentmártoni ref. egyh. -nak 100 kor. A maroscsapói ref. paplaképítésre 100 kor. A kудui ref. egyh. paplakrenov. 100 kor. Az alsósiménfalvi ref. egyh. orgonaép. 50 kor. A naszódi ref. egyhknek 100 kor. Apróbb jótékonycélu adományok 130 kor. Évközben érkező és az igazgatóság által indokoltnak találandó segélykérések alapján kiadandó összegként fenntartatik 500 kor. Külön tőkésített „kultur-alap“ címen 1000 kor. Együtt: 5000 kor.

Ezeknek felsorolása és elismerőleg tudomásul vétele után még csak az a kérésünk volna, hogy a Közhasznú Szövetkezet igazgatósága keresse és találja meg a módot arra, hogy segélyezéseit egyházunk Főhatóságának közbejöttével folyósítsa, illetőleg adja ki a református egyházi célokra. Meg vagyunk győződve, hogy az eljárás mód a kölcsönös bizalom szempontjából is áldásos lenne ugy az intézetre, valamint a közügyre.

Érdeklődő.

H i r e k.

Olvasd a bibliát!

Józset a tömlöczben.

(Mózes I. k. 39, 20 - 49, 23.)

Józsefet az ismaeliták Egyiptomba viszik, a hol rabszolgának adják el. De éppen ilyen alacsony sorsban nyílik neki alkalom, hogy kiderüljön istenfélelme, az ő egyéniségének minden nemes, tiszta vonása. Mivel nem engedelmeskedik a Potifár feleségének, ki gonosz dolgot követel tőle, tömlöczbe jut; inkább elviseli a börtön szenvedéseit, de az igazság utjáról nem tér le. „Mi módon mivelném e nagy gonosztságot, vétkezvén az Isten ellen?“

Aranymondás: Jó várni és csendességben lenni, mind az Úrnak szabadításáig. Jó a férfunak, mikor ifjúságában viseli az igát. Jer. sár. 3, 23. 27.

Oktató jegyzetek:

I. József igája. József ifjúkorában valóban viselte az igát. A kit otthon szerető atya gondozott, most idegen földön, idegen emberek közt él. A ki szabadon járhatott, kelhetet, rabszolga sorsára, sőt börtönbe jutott. S ezt az igát megsúlyosította az, hogy ártatlanul, az igazságért szenvedett. Próbára volt téve hite, mely minden keservben Istenhez ragaszkodott. Próbára volt téve alázatossága, mikor az, kinek volt elég bölcsesége, hogy nagy dolgokat intézzen el, a börtönben apró megvetett munkát végeztet. Próbára volt téve reménysége, mikor hosszú évek multak s azok az emberek, kiktől segítséget várt, megelégedtek róla. Ha közülünk valaki szenvedéseken, megpróbáltatásokon megy át, ha azt gondoljuk a munkakör, mely ránk bízott, nem felel meg képességünknek, akkor tekintünk Jézusra, ki még a Józsefénél is súlyosabb igát hordott érettünk, ki elhagyta a mennyei dicsőséget és mindnyájunknak szolgájává lett.

II. József ereje. Kétségbe kellett volna esni Józsefnek, ha nem kapott volna erőt az iga elviselésére. Vele volt az Úr maga. Ő volt vigasztalása, öröme. Ha egyedül volt, mégis az Úrral beszélhetett; ha mind ellene fordultak, tudta, hogy az Úr az ő barátja. Ez adott erőt, hogy mindenkör hűségesen végezhetette szolgálatát; ez élesztgette reménységét, hogy majdan még is megszabadul. Ez segített neki, hogy türelmessége a hosszú várakozásban csak növekedett; ez gyarapította tapasztalatait és ez tette képessé, hogy másokat is megvigasztaljon. Akármilyen sorsba jutunk, az legyen főgondunk, hogy az Úr velünk legyen és mi az Úrral legyünk. Jézust kövessük, az ő igája gyönyörűsége és az ő terhe könnyű.

Egy véres csata után a tábori lelkész meglátogatta a sebesülteket a kórházban. Odalép egy tiszt ágyához s kérdi a sok fájdalommal borított hóstól, hogyan érzi magát. „Mindennütt jól érzem magam, a hová királyom szolgálatában jutok“, válaszolt a tiszt. Mi is, akármily uton, akármily körülmények közé vezessen Isten, örömmel és hűségesen töltjük be helyünket. V. J.

— **Gyászhir.** Egyházkerületünk igazgató tanácsának általánoson tisztelt ideiglenes titkárát *Elek* Lajos atyánkfiaát f. hó 16-án súlyos csapás érte. Drága neje szívvelhűdéssel váratlanul elhunyt. Az általános részvét és őszinte tisztelet vajha enyhítné szeretett szolgátlársunk gyászát, a melynek elviselésére adjon Isten erőt és megnyugvást.

— **Az egyházi műkincsek ügye.** Már több ízben szóvá tettük azon eljárás káros voltát, hogy némely egyházközségünk egyházi műkincseit, az urasztali edényeket, takarókat stb. meggondolatlanul eladja. Ez eljárás káros volta nemcsak abban van, hogy így ref. egyházunk sok kincscsel szegényedik, hanem abban

is, hogy ezen értékek a közvetítő kereskedelem folytán külföldre kerülnek s így hazánk is szegényedik általa. Most már vége az ily eljárásnak s egyházkerületünk igazgató-tanácsa f. év március hó 28-án tartott ülésén a következő rendeletet adta ki: Az 1906. évi november hó 10—13. napjain tartott egyházkezületi közgyűlés 72. jkvi határozatának 2. pontja alatt kimondta, hogy: „Az egyházkerület műkincsei nem adhatók el, de amennyiben valamelyik egyházközség mégis ezt ohajtja, ezt csak oly feltétel szigorú megtartása mellett teheti, hogy azt köteles felküldeni az igazgatótanácshoz az előzetesen már megtörtént szakértői becsülés felülvizsgálására s az eladásnak a fenforgó okok és rendkívüli szükség szigorú elbírálása mellett való kivételes engedélyezésére; az Igazgatótanács az ily eladásra szánt műkincset megvételre első sorban az Erdélyi Múzeum-Egylet régiségtárának ajánlja fel, s ha ez nem reflektálna arra, másodszorban csakis a Magyar Nemzeti Múzeumnak, de mindkét esetben azzal a világosan kikötött feltétellel, hogy az illető egyházközség később, alkalomadtán egyházi műkincseit az eladási árban a maga részére visszaválthassa; végül az Igazgatótanács köteleztetik minden ilyen egyes értékesítési esetről a legközelebbi egyházkerületi határozatban foglalt utasításokat szemelött tartani s netalán felmerülő esetben azokhoz szigorúan alkalmazkodni sziveskedienek.

— **A ref. egyházi törvények.** A konvent elhatározta az egyházi törvényeknek kinyomtatását 10.000 példányban. A egyes példányok 3 koronáért lesznek kaphatók a debreceni városi nyomdánál, ahol a zsinati törvényeket már nemsokára kinyomják és forgalomba bocsátják.

— **Istentiszteleti szertartások könyve.** A ref. konvent elhatározta, hogy a zsinat által megállapított istentiszteleti rendtartásnak részletes kidolgozásával a Vadas-Nagy Péter féle Agenda 1—13. lapok mintájára Novák Lajos sárospataki teológiai tanárt bizza meg. Megállapította továbbá az Agendás-könyv Tartalomjegyzékét a következőleg: I. Rész: Istentiszteleti rendtartás. II. Rész: Rendkívüli istentiszteleti cselekvények vagy szertartások. I. Szakasz: A szákramentumok kiszolgáltatása (A keresztelek, urvacsoraosztás.) II. Szakasz: (Komfirmáció. Házassulók esketése. Lelkészszen-telés. Lelkészs-beiktatás. Püspök-beiktatás. Más egyházi előljárók beiktatása. (Az egyházi élet emelésére szolgáló tárgyak felszentelése) Legutolsó oldalon az Uri imádság. Az Agendás-könyv anyagának beszerzésére és kiválasztására nézve a bizottság úgy határozott, hogy az egyes darabokat pályázat útján szerzi be.

— **Országos ref. lelkészi nyugdíj és özvegyárva gyámintézet.** A magyar ref. egyház legtöbb kormányzó egyesülete az egyetemeken konvent legközelebbi ülésén sok üdvös dolgot végzett a zsinat nyomában. Legnagyobb jelentőségű dolga volt azonban az orsz. ref. lelkészi nyugdíj és özvegy árva-gyámintézet, megalapítása. Az ide vonatkozó törvény a következő: „A magyarországi református egyház a már működésben levő országos református lelkész-özvegy-árva-gyámintézet beolvasztásával így országos református lelkészi nyugdíj

és özvegy árvagyámintézetet alapíts tart fenn. Az országos református lelkészi nyugdíj és özvegy-árvagyámintézet a református rendes missziói, továbbá az állami, alapítványi és törvényhatósági közintézeteknél működő, valamint az állandó vallástanító lelkészeknek s végre a tanítói állásra nem alkalmazott énekvezéreknek a következő szakaszban meghatározott módon és feltételek mellett állandó nyugdíjat, elhalálozásuk után özvegyeinknek állandó évjáradékban, árváinknak pedig neveltetési, esetleg gyámolítási segélyben ellátási díjat biztosít. Az intézet fenntartásához az egyh. községek évi befizetéssel járulnak szintugy a lelkészek is.“ Régi nélkülözött intézmény megvalósításának első lépéséhez Isten segédelmét kérjük.

Március Idusán.

Triolog.

Irtá: Benkő Gyula coll. VIII. oszt. tanuló.

Munkás:

Ne idézd a multat, hagyd a szellemet!
Hevítő tüznél, több a hidegész.

Ifju:

Értem, hogy mit akarsz. Hallgass hát reám! ...
... A sas csak egy fészket véd a szirtek között
Egész hegyláncnak őrszeme nem lehet.
Királyi oroszlán, csak nyughelyéért küzd
A nagy sivatagért hiába küzdene.
A korál egy részén épít a tengernek
Az egész Oceánt be nem építheti,
A hatalmas nap is éltető sugárt
Egyszerre csak a föld egy oldalára hint
Mig tulfelől akkor ezt nem érzik ...
... Így vagyunk mi is. Az ember kebel szűk
Fél a végtelentől s korlátokat kíván
Belterjében vesz, hogyha szétterül.
Ereje gyenge az egész világnak
De egy hazában ezzel nagyokat tehet.
Fénye, mely kis körben melegít, világít
Nem úzheti el nagy tér vak homályát
S nem melegíthet millió kebelt.
S ha a szülő — család — és a nemzetért
Vérét feláldozná minden alkalommal
A széles világnak egyes emberéért
Jó hogyha néha egy-egy könnye van ...
... Ez az, mi mindnyájunkat egy röghöz kötött
Mely bűv erővel vonja az eszkimót
Őrök hófedte hazája tájira
Mig forró sivatagért eped a beduin.
Ezért szed holdogan havasi gyopárt
A kanton lakója, mig a kínai
Szivesebben öntöz rizsföldeket.

Munkás:

Merészen szólj! Megdönteni akarsz
Egy „tisztult“ felfogást, mely alapköve
Lenne a jövő időknek.
Te hazáról beszélsz — s megvallom ékesen —
S még tán engem is kétségbe ejtenél ...
De hát nem látsz — kimért határokat
Melyhez megrögzött a haza fogalma.

Ifju:

Miként ház-kerítés nem alkot családot
De szívvél lélekkel egybefort csoport
Mely együtt munkálja a boldogulást:
Nem kimért határok alkotnak hazát,

De embernek, ha közös a nyelv — s szokás.
Az erkölcs, az eszmék, a lelkiület ha egy,
Ha a közös földön közös a törekvés
Közös a cél, melyért együtt küzdenek.
Ha a közös boldogságra török
Egybenőtt sziklaként állják ki a vihart,
Hogyha a közös gyászt, együtt érzik
Ha együtt hullatnak a közös ösapák
Szent sirhalmaira forró könnyeket,
Ha a fényes multon egyként lelkesednek
Egy reménytelve tekintik a jövőt
Kézt a kéz megfogva, kart a karba öltve
Vállt a vállnak vetve, egyesült erővel
Égő szerelemmel, hazaszeretettel! ...

Munkás:

— Megvallom ... mintha meggyőzőn beszélneél
Mintha még engem is szent érzés fogna el.

Ifju:

A haza szeretet. Ez égő vesta-láng,
Mely újra lobban a mult emlékein.

Munkás:

Miket belőlem sem törölt ki az idő — ...
Igen! ... Nem némitott el a munkazaj ...
... Mult emléke rezdül szívem hurjain ...
Dajkám dalát hallom ismét fejem felett
Kis házunk ereszen fecske-pár csicsereg.
Majd játszom a porban. Az édes anyaföld
Aranyánál is drágább egyszerű porában.
Megkondul a falu csengő kis harangja
Estebédre készül a szerető család
Távolról, messziről, havasok aljáról
Pásztortüzek mellől furulya szó hallszik ...
Óh ti lelkemhez nőtt édes érzelmeim
Odavonnak hozzád drága szülőföldem!

Ifju:

S ez így van nemzetünk, életében is.
A ma honszerelmét a mult tartja ébren
... Enyhe nyári estén feltekint a magyar
A csillagos égre s ott a „Hadakutján“,
A millió csillag — nem látja azt más nép,
Csupán csak a magyar — megélenkül, miként
Daliás ösöknek tündöklő csapatja
Minket támogatni, segíteni nekünk ...
Néha meg — nem álom — látja szent királyát
Kikelni sirjából fehér paripáján
Hogy elűzze azt ki kezét emel reánk ...
Máskor meg — mi halljuk — sir a tárogató s
Panaszos hangjában Rákócy kesereg.
Gyakorta pediglen, lágy esti szellőben
Sök bujdosó vitéz, Mikes sóhajtozik ...
S ha szét zuzza a villám fent a bérceket,
Vagy ketté hasítja a magas fenyőt —
Ha egy zugó vihar végig fut a rónán
Felkorbácsolva a tajtékzó habot:
Akkor újra látunk legendás idöket
Mikor oroszlánként küzdött nemzetünk,
Mikor zengett a kürt, csattogott a kard,
Harc-mének alatt rengett meg a föld
S vérrel irták fel, hogy „Nebántsd a magyart!“

Munkás:

Ugy beszélsz, oly tüzzel, mint régen egy öreg
Agg harcos az én nagyapám: Nekem ő is
Beszélt nagyidőről, küzdelemről, harcról
Melynek még ő is részese vala.
Most beszélj te tovább e csodás idökről.

Ifju :

E kor szült hősöket, félisteneket,
Uj Messiást, Egy Kossuth Lajost!
Ki ott járt a nép közt Menyörgő szavával
Tetre hívta, üzte, bátoritá őket
Reményt, hitet öntött csüggedő szívükbe.
Az erőt elküldé „Előre” szavával,
A gyengét vezette irányítá léptét,
Az elfáradt hősnek acélozta izmát
A megsebzett szivre balzsamot adott.
A gyávat korholta tüzes lángajkával
A győztes fejére babért font körül
Az elesettekért ő mondott imát...

Munkás :

Ily tüzzel mondta ezt az öreg is . . .
Aztán a hazaért hulló könnyek között
Mondott ő is egy egyszerű imát! . . .
Te csak beszély a fényes multról tovább.

Ifju :

Hajh! fényes harcról elmúlnak emléink
S felzokog mi bennünk egy szentelt fájdalom
Ha végig lújj az ősz sorvasztó szele.
A gyászterek ekkor megnépesednek
„Bécs-ujhely” — „Véimező” — s az „Aradi sik”-ről
Fájdalmas kiáltás, hörgő jajszó halszik.
Peregnek könnyeink. A seb felakad
Kinos fájdalomtól felemeljük öklünk
Kihuzzuk újra a fényes fringiót
S így várjuk a szót, a szent üzenetet.

Földműves :

Jöjjön az üzenet! Jöjjön a küzdelem!
Kiegyenesítjük újra a kaszát;
Majd újra támad egy lelkes apostól,
Kinek szavára ott leszünk mi mind,
Hogy négy évszázad hosszú szenvedését
Megfizesse végre a magyar! . . .

Munkás :

Jöjjön az üzenet! Jöjjön a küzdelem!
Jöjjön! Karom kész. Munka edzette meg,
Kard lesz az a vas, mi ma gépet alkot
Hogy avval küzdjek ti mellettetek! . . .
. . . De ime mit beszélek!? . Én is lángolok
Engem is hevit a hazaszeretet
Mi bennem eddig elnémitva volt . . .
. . . De nem! Óh nem! És ezerszer is nem!
Nem lehetek én kitaszi-ott árva
Nem tagadhatom meg saját magam!
Az érzést melylyel együtt születék
Elfojtani, kitépni sohsem lehet . . .
Hideg agyunk és hevülő szívünk
Örök igazsága és törvénye ez,
Hogy ne bolyongjak a nagyvilágban árván
Mig fejem honföldjén bizton nyugtatom
A hol minonyájunknak élni s meghallni kell! . . .
. . . Most, pedig fel, fel ünnepeljünk együtt
Közös érzülettel e dicső napon.

Ifju :

Im hát nem zavarja ünnepi zsolozsmánk
A profán világnak tudatlan va'a.
Hat tized után is tündökölvé állsz,
Miként eddig álltal Március Idusa!
— Mondjam tetteidet? Mondjam dolgaidat?
Hisz mindenki tudja, a ki csak magyar:
Hogy te adtál nekünk szabad hazát,
Mely többé nem nyög idegen igába.
Hogy te osztatád el a századok sötétjét
Kévéstül hozván fény sugarát ide,
Hol az elnyomottnak csak halni volt szabad,
Hol lemetszték — dehogyan — letépték a szárnyát
Föld sarából égig emelő eszméknek
S te adtál nekik szabad repülést.
Te fütted össze a nemzet fiait
Midőn kimondtad nincs jobbágy, nincsen úr
Egyenlők vagyunk s szerető testvérek.
Egyenlő a jog s egyenlő a teher.
Te törted össze a rabbilincseket,
Miket hordozott a szó s a gondolat;
Te nyitád meg a sötétségen át
A lélek utját igaz Istenéhez.

Munkás :

Ó te tüneményes, örökéletű nap!
Mémító vagy mindenik lelkes ünnepére.
. . . Hozsánna hát néked Március Idusa!
Ünnepelj ma föld és te nagy ég!
Zöldüljön ki a mező viránya,
Ezer virágot nyiljan most a rét,
Tölgyek haitsatok ékes lombokat
Ékesíteni véle e dicső napot,
Zúgó harang, daloló madár
Öt ünnep lje ércnyelved — dalod.
Dicsének, himnusz, ima törjön égre,
Mit ma te érted s rólad mondanak
Honszerelemben egyesült szivekkel
Eljöttöd zengje minden magyar ajak!

(Vége.)

Ev. ref. lelkészek figyelmébe

Most jelent meg: —————

Simon Elek vadasdi ev. ref. lelkész

Eredeti Egyházi beszédei.

A mű 9 és fél ivre terjed, bolti ára 3 korona.

Tartalmaz 27 egyházi beszédet, melyek részint ünnepekre, részint más alkalmakra irattak.

Megrendelhető: Reichardsperg J. és Társa könyvkereskedésében Maros-Vásárhelyt és a szerzőnél Vadasdon.

FERENCZ JÓZSEF KESERÜVIZ

AZ EGYEDÜL ELISMERT KELLEMEZSÉGES IZŰ TERMÉSZETES
HASHAJTÓSZER.

„VASÁR NAP“

EGYHÁZTÁRSADALMI KÉPES HETILAP.

== AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET EGYHÁZI ÉRTEKEZLETÉNEK KIADÁSA. ==

Szerkesztik: **Tóthfalusi József** ref. lelkész és **Paál Gusztáv** ref. koll. tanár, Maros-Vásárhelyt.

Mi a „Vasárnap“ célja?

A „Vasárnap“ célja az, hogy legyen a mi olvasni tudó és olvasni szerető magyar és első sorban erdélyi református magyar véreinknek komoly irányu, egészséges szellemi táplálékot adó, a világ dolgairól helyesen tájékoztató olvasmánya, a melyből tápot merítsen hitének, vallásos szükségletének; megismertesse teendőivel, hogy azok teljesítése által igaz keresztyén magyar ember lehessen.

Hogyan fizessünk elő a „Vasárnapra“?

A „Vasárnap“ előfizetési díja egész évre 4 korona, félévre 2 kor., negyedévre 1 korona. Előfizetünk úgy, hogy a megfelelő előfizetési díjat postán utalványozva a „Vasárnap“ kiadóhivatala címére Maros-Vásárhelyt, Szentgyörgy-utcza 9. sz. címre elküldjük. A megrendelést célszerűen eszközölheti mindenki a maga illetékes lelkésze útján is, a ki szívesen fogja az előfizetési díjat hozzánk elküldeni.

Ne hanyagoljuk el a megrendelést, hogy a lap küldésében fennakadás ne álljon elé.

A „Vasárnap“ jutányos áron hirdetések is elfogad.

